

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sža/22/2013
Identifikačné číslo spisu:	1013200053
Dátum vydania rozhodnutia:	18.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1013200053.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci navrhovateľa: F. E. E., narodeného X. E. XXXX, bez dokladov totožnosti, ID osoby XXXXX., štátneho príslušníka Afganskej islamskej republiky (ďalej len Afganistan), podľa vlastného udania v zahraničí bytom naposledy mestská časť T., V., provincia Kábul, Afganistan, aktuálne s miestom pobytu v Pobytovom tábore Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v Rohovciach, zastúpeného Mgr. Mariánom Miškolcím, advokátom so sídlom na Tajovského ul. č. 37, Bratislava, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad, Pivonková 6, Bratislava, o opravnom prostriedku proti výroku rozhodnutia odporcu ČAS: MU-365-54/PO-Ž-2011 zo dňa 10. decembra 2012, ktorým navrhovateľovi nebola poskytnutá doplnková ochrana, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/3/2013-83 zo dňa 14. augusta 2013,

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/3/2013-83 zo dňa 14. augusta 2013 m e n í tak, že rozhodnutie odporcu č. ČAS: MU-365-54/PO-Ž-2011 zo dňa 10. decembra 2012 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym orgánom

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad so sídlom Pivonková 6, Bratislava (odporca) rozhodnutím ČAS: MU-365-54/PO-Ž-2011 zo dňa 10. decembra 2012 podľa § 13c ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia (ďalej len zákon o azyle) navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu. Rozhodnutie odôvodnil tým, že po vyhodnotení všetkých skutočností dospel k názoru, že v tomto prípade nebol splnený ani jeden zo zákonných predpokladov jej poskytnutia. Uviedol, že situácia v Afganistane je zložitá, avšak bezpečnostná situácia najmä v Kábule sa natoľko zlepšila, že v prípade

návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu mu nehrozí individuálne ohrozenie života v dôsledku vnútroštátneho, či medzinárodného konfliktu. I keď sa vyslovujú sporadické útoky ozbrojených opozičných skupín, tieto sú orientované na vysoko profilované osoby či ciele, medzi ktoré navrhovateľ nepatrí. Svoje právne závery doplnil o informácie o krajine pôvodu navrhovateľa, na ktoré sa v rozhodnutí odvolal a ktoré aj identifikoval.

II.

Konanie pred súdom I. stupňa

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ v zákonnej lehote opravný prostriedok - návrh z 8. januára 2013, ktorým sa domáhal zrušenia tejto časti napadnutého rozhodnutia a jej vrátenia odporcovi na ďalšie konanie s poukázaním na komplikovanosť bezpečnostnej situácie v Afganistane.

Uviedol v ňom, že bezpečnostná situácia v celom Afganistane je neustále veľmi zlá, ktorú skutočnosť možno charakterizovať ako vážne a individuálne ohrozenie života z dôvodu svojvoľného násillia. Poukázal tiež na skutočnosť, že odporca sa neriadil rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 7. augusta 2012, v ktorom bolo rozhodnuté o zrušení pôvodného rozhodnutia o neposkytnutí doplnkovej ochrany, pretože tým rozhodnutím bola podľa odvolacieho súdu porušená zásada uvedená v ustanovení § 3 ods. 4 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v platnom znení (správny poriadok), nakoľko v iných rozhodnutiach z obdobia roku 2012 vydaných dva mesiace pred rozhodnutím o jeho prípade, ktorých spisové značky identifikoval, rozhodol o predĺžení doplnkovej ochrany.

Krajský súd v Bratislave preskúmal rozhodnutie odporcu ČAS: MU-365-54/PO-Ž-2011 zo dňa 10. decembra 2012 a stotožniac sa s dôvodmi napadnutého rozhodnutia toto v plnom rozsahu potvrdil. .

K argumentom navrhovateľa o odlišných rozhodnutiach odporcu v podobných prípadoch uviedol, že:

K námietke, že zistenie stavu veci z ktorého napadnuté rozhodnutie vychádzalo, je v rozpore s obsahom spisu a že odporca v rozhodnutí nezohľadnil individuálne dôvody navrhovateľa:

Podľa názoru krajského súdu táto námietka nebola dôvodná. Odporca pred vydaním napadnutého rozhodnutia, ako to je zjavné zo samotného rozhodnutia, ako aj z obsahu spisu, vychádzal z výsledkov predtým vykonaných procesných úkonov (zápisnica zo vstupného pohovoru, rozhodnutie zo dňa 29. novembra 2011 právoplatné vo vzťahu k výroku o neudelení azylu). Podobne vychádzal z výsledkov doplnenia dokazovania, uskutočneného po rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžs/15/2012 zo dňa 7. augusta 2012.

Pokiaľ ide o individuálne dôvody navrhovateľa - skutočnosť, že navrhovateľov strýko pracuje ako zamestnanec Najvyššieho súdu Afganistanu - je potrebné poukázať na právoplatný výrok rozhodnutia odporcu ČAS: MU-365-32/PO-Ž-2011 zo dňa 29. novembra 2011, ktorým navrhovateľovi azyl udelený nebol. Ako to vyplýva z obsahu odôvodnenia tohto výroku rozhodnutia, odporca vyhodnotil osobu navrhovateľa ako nedôveryhodnú z pohľadu zákona o azyle a teda aj ním udávané dôvody žiadosti o azyl ako nehodnoverné. Preto je dôvodné, ak odporca tieto dôvody už neskúmal v rámci konania o poskytnutí doplnkovej ochrany. Navyše navrhovateľ v rámci konania nikdy netvrdil, že by bol trestne stíhaný, resp. že by mu hrozil výkon či uloženie trestu smrti, podobne ako netvrdil, že by bol objektom neľudského či ponižujúceho zaobchádzania. Ak teda odporca v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval neexistenciu dôvodov § 2 písm. f/ bod 1., 2. zákona o azyle, takéto jeho tvrdenie nie je v rozpore s obsahom spisu.

Podobne ani konštatovanie o hodnotení bezpečnostnej situácie (§ 2 písm. f/ bod 3. zákona o azyle) nie je v rozpore s obsahom spisu. Odporca na základe vykonaného dokazovania - správ o bezpečnostnej situácii založených v spise konštatoval, že v Afganistane síce ozbrojený konflikt prebieha, avšak úroveň jeho intenzity je v jednotlivých provinciách rôzna. Osobitne sa venoval provincii Kábul, odkiaľ navrhovateľ pochádza, pričom s poukazom na vyhľadanie a do spisu založené správy skonštatoval, že táto provincia je relatívne jednou z najbezpečnejších, pričom úroveň vyvíjajúcej sa aktuálnej bezpečnostnej situácie umožňuje odporcov návrat.

Krajský súd dodal, že podľa jeho názoru odporca dostatočným spôsobom zistil stav veci - bezpečnostnej situácie v Afganistane, resp. v jeho jednotlivých provinciách - v tom aj provincie Kábul, keď vyhľadal najaktuálnejšie správy za 1. - 3. štvrtrok roku 2012.

K námietke, že v konaní odporcu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia:

Z textu podaného odvolania je zrejmé, že navrhovateľ videl túto vadu v tom, že odporca mal v iných rozhodnutiach, vydaných cca dva mesiace pred vydaním napadnutého rozhodnutia, rozhodnúť o poskytnutí doplnkovej ochrany. Odhliadnuc od skutočnosti, že navrhovateľ tieto svoje tvrdenia nepreukázal je súd toho názoru, že táto námietka nie je dôvodná. Avšak aj keby odporca vo veci žiadateľov o poskytnutie či predĺženie doplnkovej ochrany rozhodol v inom prípade či prípadoch tak, ako to navrhovateľ naznačil, táto skutočnosť nemôže automaticky znamenať, že ide o postup odporcu, ktorý má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Jednak preto, lebo pod vadou konania v zmysle § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p. je potrebné rozumieť vadu v konaní správneho orgánu, teda v jeho (procesnom) postupe pri vedení konania, ktorá mohla ovplyvniť konečné rozhodnutie (v konaní o udelenie azylu - doplnkovej ochrany napr. nepoučenie žiadateľa o jeho právach a povinnostiach zákonným spôsobom, zabezpečenie tlmočenia nezákonným spôsobom a pod.), resp. pri aplikácii voľnej úvahy odporcu. Jednak však aj preto, lebo každá žiadosť o poskytnutie medzinárodnej ochrany sa musí posúdiť individuálne, po zohľadnení všetkých zistených tak subjektívnych, ako aj objektívnych skutočností.

Jedným z elementárnych predpokladov každého správneho rozhodnutia je dostatočné zistenie stavu veci. Odporca v prejednávanej veci tento stav veci podľa názoru súdu zistil dostatočným spôsobom a na jeho základe konštatoval, že v Afganistane síce prebieha vnútroštátny ozbrojený konflikt, avšak vzhľadom na zistenú situáciu aj provincia (a mesto) Kábul je natoľko bezpečnou, že prípadný návrat navrhovateľa je možný. Navrhovateľ súdu nepredložil žiaden dôkaz o pravdivosti svojich tvrdení a v tomto smere nenavrhol ani doplnenie dokazovania. Súd nespochybnil existenciu a význam § 3 ods. 4 Správneho poriadku, avšak zastáva názor, že nedostatočne zistený stav veci, resp. nesprávnosť iných rozhodnutí v iných správnych konaniach (na posudzovanie ktorých súd nemá právomoc) nemôže automaticky znamenať, že rozhodnutie v konkrétnej (prejednávanej) veci je v rozpore so zákonom. V opačnom prípade by mohlo dôjsť k situácii, kedy by zásada vyššie menovaná mala absolútnu prednosť pred spoľahlivo zisteným stavom veci, resp. pred objektívnym právnym posúdením.

Záverom tejto časti odôvodnenia tohto rozsudku súd poznamenáva, že bezpečnostná situácia v Afganistane, ako takom, sa neustále mení a aj dvojmesačný rozdiel v jej časovom posudzovaní môže mať vplyv na jej vyhodnotenie a teda v konečnom dôsledku aj na rozhodnutie samotné.

K námietke nesprávneho právného posúdenia veci:

Ani táto námietka podľa prvostupňového súdu nebola dôvodná. Predpokladom kladného rozhodnutia vo veci poskytnutia doplnkovej ochrany je preukázanie - existencia vážneho bezprávia, ktoré by žiadateľovi (navrhovateľovi) hrozilo v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu - Afganistanu. Ako to vyplýva z obsahu pohovoru, vykonaného s navrhovateľom, tento nebol nikdy trestne stíhaný. Teda v prípade jeho návratu mu nehrozí uloženie či výkon trestu smrti, teda predpoklad vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f/ bod 1. zákona o azyle mu nehrozí. Navrhovateľ nemal ani žiadne problém so štátnou mocou či tretími subjektmi - nestretol sa počas pobytu v Afganistane s neľudským či ponižujúcim zaobchádzaním (§ 2 písm. f/ bod. 2. zákona o azyle). Niet preto dôvodu domnievať sa, že by bol v prípade svojho návratu objektom takéhoto zaobchádzania. K jeho „individuálnym problémom“ je potrebné skonštatovať, že ich existencia preukázaná nebola o čom bolo odporcom právoplatne rozhodnuté v rozhodnutí zo dňa 29. novembra 2011, konkrétne výrokom o neudelení azylu. Pokiaľ ide o tretí dôvod (§ 2 písm. f/ bod 3. zákona o azyle) odporca na základe vykonaného dokazovania dospel k správne právnemu záveru, že v prípade navrhovateľovho návratu nejestvuje nebezpečenstvo, ktoré má na mysli toto zákonné ustanovenie. Zistenia odporcu v tomto smere boli potvrdené aj doplnením dokazovania, ktoré vykonal súd a ktoré osobitne mapujú vývoj bezpečnostnej situácie na 4. štvrtrok roku 2012. Odporca nepoprel, že by v Afganistane neprebíchal vnútroštátny konflikt, avšak správne vyhodnotil skutočnosť, že v jeho jednotlivých provinciách, včítane provincie Kábul, je situácia odlišná - taká, ktorá prípadný návrat navrhovateľa umožňuje. Ako to je zjavné z vykonaného dokazovania, v Afganistane sú provincie s vysokým stupňom nebezpečnosti (napr. Helmand - 811 incidentov AOG v roku 2012, Paktika - 282 incidentov AOG, Khost - 611 incidentov AOG, Ghazni - 968 incidentov AOG, Kandahar - 1097 incidentov AOG, Kunar - 1303 incidentov AOG, Uruzgan - 445 incidentov AOG, Faryab - 365 incidentov AOG, Nangarhar - 724 incidentov AOG), do ktorých by návrat predstavoval zjavné bezpečnostné riziko. Okrem týchto však v Afganistane v celom rade provincií (napr. Daykundi - 6 incidentov AOG, Nimroz - 32 incidentov AOG, Takhar - 19 incidentov AOG, Sar-e-Pul - 79 incidentov AOG, Kábul - 83 incidentov AOG. Jawzjan - 07 incidentov AOG, Ghor - 96 incidentov AOG,

Samangan - 14 incidentov AOG, Badakhshan - 69 incidentov AOG, Bamyan - 17 incidentov AOG, Panjshir - 5 incidentov AOG) je bezpečnostné riziko minimálne. Pokiaľ ide o provinciu Kábul v roku 2012 sa v provincii udialo iba 83 incidentov iniciovaných ozbrojenými opozičnými skupinami, ktoré boli navyše zamerané na vojenské, resp. vysoko profilované politické ciele. Celkový vývoj bezpečnostnej situácie v Afganistane má zlepšujúcu sa tendenciu. Ak teda odporca vyhodnotil situáciu v provincii Kábul ako takú, ktorá nepredstavuje bezpečnostné riziko v prípade návratu navrhovateľa z pohľadu § 2 písm. f/, bod 3. zákona o azyle, jeho vyhodnotenie zisteného stavu veci je správne. Inak povedané, pokiaľ v krajine pôvodu žiadateľa o poskytnutie medzinárodnej ochrany, konkrétne doplnkovej ochrany, aj prebieha ozbrojený konflikt, pokiaľ v takejto krajine existujú teritória, v ktorých je bezpečnostné riziko nulové, resp. minimálne, návrat žiadateľa je možný práve do takýchto teritórií. Takéto vyhodnotenie je v aj v súlade s článkom 8 Kvalifikačnej smernice zo dňa 13. decembra 2011.

III.

Odvolanie a vyjadrenie odporcu

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom uviedol citáciu § 13a zákona o azyle a následne citáciu § 2 písm. f/ uvedeného zákona, o poskytnutí doplnkovej ochrany, ak by žiadateľ bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia.

Poukázal, ako aj v samotnom návrhu, na konkrétne rozhodnutia odporcu vydané v rozpore so zásadou, uvedenou v § 3 ods. 5 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), že správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely. Podľa jeho názoru rozhodnutia sp. zn. ČAS: MU-65-13/PO-Ž-2013 z 24. 04. 2013, ČAS: MU-149-34/PO-Ž-2012 zo dňa 19. júla 2013, ČAS: MU-713-11/PO-Ž-2012 zo dňa 14. januára 2013, ČAS: MU-791-13/PO-Ž-2012 zo dňa 22. januára 2013, ČAS: MU-821-13/PO-Ž-2012 zo dňa 16. januára 2013 a ČAS: MU-737-14/PO-Z-2012 zo dňa 20. decembra 2012 odporca odôvodnil úplne opačne ako v jeho prípade a v uvedených prípadoch nerozhodol tak, že doplnkovú ochranu neposkytuje z dôvodu, že žiadateľ mohol požiadať o ochranu v inej časti Afganistanu, napríklad v Kábule, kde podľa tvrdení odporcu osvojených si krajským súdom je bezpečná situácia, ale naopak rozhodol o predĺžení doplnkovej ochrany. Z už vyššie uvedených skutočností vyplýva, že Krajský súd v Bratislave ani v terajšom napadnutom rozhodnutí nevykonal nápravu, neriadil sa a nekonal v súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a opätovne sa dopustil porušenia zásady rovnosti v zmysle § 3 ods. 5 Správneho poriadku.

V uvedených rozhodnutiach - v ich odôvodnení ako dôvod poskytnutia predloženej doplnkovej ochrany uvádza odporca zhoršenie, nebezpečnosť a nestabilitu situácie v Afganistane, v dôsledku ktorej by žiadatelia o azyl mohli byť v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavení hrozbe vážneho bezprávia a z tohto dôvodu považuje za potrebné predĺženie doplnkovej ochrany. Dve z týchto rozhodnutí sa dokonca týkajú žiadateľov o azyl pochádzajúcich z Kábulu, rovnako ako navrhovateľ.

Navrhol zmeniť rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/3/201-833 zo dňa 14. augusta 2013 tak, že rozhodnutie Migračného úradu MV SR ČAS: MU - 365-54/PO-Ž-2011 z 10. decembra 2012 o neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi na území Slovenskej republiky zruší a vec vráti tomuto úradu na ďalšie konanie.

Odporca sa k podanému opravnému prostriedku vyjadril tak, že navrhovateľ napriek povinnosti uviesť pri pohovore v rámci konania o udelenie azylu pravdu, uviedol rozdielne dôvody v konaní o prvej a druhej žiadosti o azyl. Odporca posúdil dôvody uvádzané navrhovateľom aj v súvislosti s možnosťou poskytnutia doplnkovej ochrany a usúdil, že navrhovateľ nepreukázal, ani neuviedol také skutočnosti, ktoré by oprávňovali správny orgán poskytnúť navrhovateľovi túto formu ochrany. K námietke súvisiacej s § 3 ods. 5 Správneho poriadku, že správny orgán mal rozhodnúť o skutkovo zhodných alebo obdobných prípadoch tak, aby nevznikali neodôvodnené rozdiely sa odporca v podstate nevyjadril, iba tvrdil, že o situácii v Afganistane čerpal z dostupných zdrojov, dostatočne zistil skutkový stav a nezistil dôvody pre poskytnutie doplnkovej ochrany.

Navrhol preto potvrdiť napadnutý rozsudok.

IV.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné treba mu priznať úspech. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18. decembra 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V zmysle § 21 ods.11 zákona č. 523/2004 Z .z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov Ministerstvo vnútra SR ku dňu 31. decembra 2012 zrušilo okrem iných, aj rozpočtovú organizáciu - Migračný úrad Ministerstva vnútra SR a v zmysle § 21 ods.13 zákona č. 523/2004 Z. z. práva a povinnosti zrušených rozpočtových organizácií prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra SR. Na základe citovaných právnych noriem má Najvyšší súd Slovenskej republiky preukázané, že do postavenia Migračného úradu MV SR ako pôvodne žalovaného správneho orgánu nastúpilo z titulu zákonných zmien Ministerstvo vnútra SR. Preto bude s týmto právnym nástupcom ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu - odporcu. Pod všeobecným označením odporca je potom nutné rozumiť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu Žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 2 písm. f) zákona o azyle je vážnym bezpráviom

1. Uloženie trestu smrti alebo jeho výkon,
2. Mučenie alebo neľudské alebo ponížujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo
3. Vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

V prerokúvanom prípade doposiaľ nebolo bez akýchkoľvek pochybností zistené, či bezpečnostná situácia v krajine pôvodu navrhovateľa je taká, aby mu umožňovala bezpečný návrat alebo mu hrozí niektorá z okolností uvedených v § 2 písm. f/ zákona o azyle.

Ak pri hodnotení podmienok pre priznanie, či nepriznanie doplnkovej ochrany je podľa § 2 písm. f) bod 3 podstatná spoločensko-politická a bezpečnostná situácia v krajine pôvodu žiadateľa, ktorá by spôsobila ohrozenie jeho života, nie je možné pristupovať k riešeniu podobných žiadostí žiadateľov z toho istého štátu, ba dokonca regiónu zásadne odlišne, pretože je to v rozpore so zásadou uvedenou v § 3 ods. 5 Správneho poriadku, ktorá je konkrétnym vyjadrením zásady rovnosti účastníkov v konaní, ktoré v širšom ponímaní má oporu v medzinárodných normách, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Z týchto dôvodov považujúc rozhodnutia odporcu, uvedené v odvolaní navrhovateľa jeho právnym zástupcom sp. zn. ČAS: MU-65-13/PO-Ž-2013 z 24. 04. 2013, ČAS: MU-149-34/PO-Ž-2012 zo dňa 19. júla 2013, ČAS: MU-713-11/PO-Ž-2012 zo dňa 14. januára 2013, ČAS: MU-791-13/PO-Ž-2012 zo dňa 22. januára 2013, ČAS: MU-821-13/PO-Ž-2012 zo dňa 16. januára 2013 a ČAS: MU-737-14/PO-Z-2012 zo dňa 20. decembra 2012 za zákonné, v súlade s ústavnou zásadou prezumpcie zákonnosti rozhodnutí orgánov štátnej moci a správy, pretože nebolo v tomto konaní preukázané, že boli v predpísanom konaní zrušené, bolo nevyhnutné napadnutý rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd zrušil preskúmané rozhodnutie odporcu a vec vrátil tomuto orgánu na ďalšie konanie, ktoré by nemalo odporovať všeobecnej zásade uvedenej v § 3 ods. 5 Správneho poriadku.

Ak odporca v iných konaniach konštatoval a uzatvoril nasledujúce: ...“rozšírené Medzinárodné bezpečnostné sily spolu s rastúcou schopnosťou afganskej národnej armády dosiahli vojenské úspechy,

ale Taliban a k nemu pripojené skupiny naďalej znemožňujú prevzatie plnej bezpečnosti v mnohých oblastiach Afganistanu. Tieto sily zvýšili intenzitu a frekvenciu samovražedných bombových útokov, nástrah a ohrozenia strelbou. V niektorých oblastiach je neistota spôsobená najmä prítomnosťou miestnych veliteľov a generálov. Bezpečnostná situácia v Afganistane sa však neustále zhoršuje. Civilisti sa častejšie vmiešali do stretov medzi protivládnych bojovníkov a vládne ozbrojené zložky a jej medzinárodných pozorovateľov. Vychádzajúc z uvedených informácií je teda zrejmé, že v porovnaní s rokom 2010, kedy bola poskytnutá doplnková ochrana na území SR, sa všeobecná situácia v Afganistane nezlepšila. Vzhľadom na pretrvávajúci vojnový konflikt a nestabilnú bezpečnostnú situáciu nemôže správny orgán zaručiť, že by v prípade nedobrovoľného návratu do krajiny pôvodu nebol žiadateľ o doplnkovú ochranu vystavený reálnej hrozbe vážnej ujmy, a preto je potrebné mu predĺžiť doplnkovú ochranu na území SR“, potom je nevyhnutné pristupovať k všetkým žiadateľom v súlade so zásadou rovnosti pred zákonom vyjadrenou nielen v Ústave Slovenskej republiky, ale aj v medzinárodných Dohovoroch, Paktoch a dokumentoch, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Neobstoí ani tvrdenie odporcu uvedené vo vyjadrení k odvolaniu, že o predĺžení doplnkovej ochrany rozhodoval Migračný úrad na základe iných právnych ustanovení (v zákone o azyle nie sú špeciálne ustanovenia pre rozhodovanie o predĺžení doplnkovej ochrany a ak žiadateľ spĺňa podmienky pre jej priznanie spĺňa zároveň i podmienky pre jej predĺženie) a o odlišných osobách, pretože ako základný argument pre poskytnutie doplnkovej ochrany prijal tézu o situácii v Afganistane - krajine v ktorej trvá ozbrojený konflikt - fakticky vojnový stav a individuálne ohrozenie života hrozí a je reálne u každého jednotlivca bez rozdielu, a nezaoberal sa individuálnymi dôvodmi týkajúcimi sa konkrétnych žiadateľov.

Navyše si odvolací súd na margo postupu odporcu dovoľuje odčítovať § 250r OSP, podľa ktorého, ak súd zruší rozhodnutie správneho orgánu, je správny orgán pri novom prejednaní viazaný právnym názorom súdu.

Najvyšší súd SR dodáva, že v prípade, ak odporca nedokáže presvedčivo obhájiť neposkytnutie doplnkovej ochrany navrhovateľovi a podsúva iné vysvetlenie, nemajúce oporu v zákone, že k nemu nedošlo pre dva odlišné varianty odôvodnenia jeho žiadostí o azyl, toto odôvodnenie so zreteľom na ostatné rozhodnutia odporcu, v ktorých doplnkovú ochranu občanom Afganistanu predĺžil, či poskytol v tom istom období ako ju navrhovateľovi odoprel neobstoí a prednosť má zásada rovnosti pred zákonom a to nielen so zreteľom na ustanovenia § 3 ods. 5 Správneho poriadku, ale aj so zreteľom na článok 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ba i čl. 1 Listiny základných ľudských práv a slobôd, ktorou je Slovenská republika viazaná.

V.

Trovy konania

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 151 ods.2 Občianskeho súdneho poriadku a úspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia žiadne trovy konania nevyplyvajú. Právny zástupca si náhradu trov konania nevyčísľil do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.